

МЮСЮЛМАНСКАТА ДЖАМААТ "АХМАДИЯ"

Издание на
Islam International Publications Limited

©1991 ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD

ISBN1 85372 442 4

Published by:
Islam International Publications Ltd.
Islamabad,
Sheephatch Lane, Tilford,
Surrey GU10 2AQ, U.K.

Printed by: Raqeem Press, Islamabad, U.K.

МЮСЮЛМАНСКАТА ДЖАМААТ "АХМАДИЯ"

Джамаата (Общността) "Ахмадия" заема уникално положение в света на Исляма. Тя не е просто една от 72 други секти. За да бъде разбрано положението на "Ахмадия" по отношение на останалите мюсюлмански секти и по отношение на Исляма като цяло, предлагаме целият проблем да бъде видян от различни гледни точки.

"Ахмадия" така както я виждат другите мюсюлмански секти:

Преди всичко, нека разгледаме положението на Джамаата "Ахмадия" по отношение на другите 72 секти от гледна точка на учените от най- преобладаващите секти и водачите на някои силни мюсюлмански държави.

За онзи, който я гледа от този ъгъл Джамаата "Ахмадия" би изглеждала най- черна от черните и най- грозна от грозните. Би изглеждало, че тя няма абсолютно никаква връзка с Исляма -един парий, който е бил внедрен в света на Исляма само да създава разцепления и безредици и да играе най- вредителската роля на западен шпионин в света на Исляма.

Хората от такава Общност, биха ви казали водачите и представителите на преобладаващите групи, са не само неверници в истинския смисъл на тази дума ("Пакка Кафир"), но те би трябвало и да бъдат смятани от всеки мюсюлманин за нещо по-лошо от християните, евреите, идолопоклонниците и дори - атеистите!

Не е за учудване, биха казали тези водачи и представители, че големите мюсюлмански държави Пакистан и Саудитска Арабия, както и техните последователи, са обявили официално, че тази Джамаат не е мюсюлманска общност и че тя заслужава да бъде изкоренена и изхвърлена извън лоното на Исляма. Такива категорични изявления са винаги последвани от интригуващи разкази за така наречените "ахмадийски вярвания". Трудно може да бъде изчерпен каталогът на тези приписвани "вярвания" в рамките на краткото изложение, което предлагаме тук, но по надолу се дават типични примери от него.

Твърдения срещу мюсюлманската Джамаат "Ахмадия":

Твърди се:

1. Че ахмадийте не вярват в Хатме Набууат на Хазрат Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му) и не го приемат за **Хатаман Набийине**.

2. Че те смятат предявените от Мирза Гулам Ахмад "откровения" за равни по ранг на Свещения Коран и вярват, че те са "Книга на Шариха".

3. Че ахмадийте имат различна Калема от тази на всички мюсюлмани ("Ла илаха илалах Мохаммад-ур-Расулулах").

4. Че начинът, по който се молят ахмадийте е различен от ислямския начин на молене.

5. Че техният основател, Мирза Гулам Ахмад от Кадиян, чрез претенцията си, че е пророк след Светия Пророк Основателят на Исляма (мир и благословиите на Аллах на душата му), е извършил непростим грях до такава степен, че той и неговите последователи са загубили правото си да живеят.

6. Че Мирза Гулам Ахмад не само е обидил Светия Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му) като претендирал, че бил равен на него, но и също така претендирал, че стои над него и обиждал безразборно всички други пророци, подобно на Исус Христос.

7. Че неговото отношение към светите потомци на Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му) било също така обидно до такава степен, че станало непоносимо.

8. Че той също така бил обидил и охулил всички Улеми на Исляма.
9. Че той не се спрял след като охулил Улемите, но охулил, също така и цялата мюсюлманска Уммах.

Списъкът на обвиненията, разбира се, съвсем не се изчерпва само с горните, но и те са напълно достатъчни. Кръвта на читателя вероятно вече ври и кипи от възмущение. Що за човек е този и що за улема е тази? При това положение не е за учудване, че Улемите са обявили тази Общност за най-лошата от всички основани общности.

Ето защо, за читателя не е трудно да си представи как, ако на мюсюлманската общност "Ахмадия" се гледа от такава позиция на крайна омраза и налудничава враждебност, тази Общност изглежда, че е проява на самия дявол.

"Ахмадия" видяна от друга гледна точка:

А сега нека сменим гледната точка и да видим Общността от различна гледна точка и да се опитаме да разберем ахмадийте в съответствие с претенциите и изявленията на самите ахмадийци.

Преди всичко, с изненада може да се отбележи, че всички обвинения, изложени по-горе, се отричат категорично и се отхвърлят напълно от членовете на тази бързо нарастваща международна Общност. Обаче, проблемът съвсем не приключва с едно такова отричане, защото веднага възникват други въпроси. Например, би могло да се попита: ако всички гореспоменати обвинения са напълно неверни защо тогава Улемите мразят толкова много ахмадийската общност и каква цел преследват те като измислят такива неверни истории за вярванията на ахмадийте.

Въпросът става още по-сложен и непонятен, когато си припомним, че не само Улемите са обединили сили, за да превърнат тази общност в прицелна точка на тази толкова инкриминираща пропаганда, но и също така, че и много мюсюлмански страни подкрепят и финансират анти-ахмадийските кампании по света и на първо място Саудитска Арабия и Пакистан.

Отговорът на ахмадийците:

В отговор на въпросите, повдигнати по-горе, ахмадийската позиция е следната: Основно човешко право на всяка личност е да декларира своите убеждения или да отрича каквито и да е такива. Никой човек, а и никое правителство, не са упълномощени да приписват на някое лице или на членовете на някоя общност каквито и да е убеждения, които самите те отричат най- енергично.

и категорично. Ето защо дори само отричането им от Ахмадийската Общност би трябвало да се сметне за достатъчно основание за снемането и отпадането на тези обвинения срещу нейните членове.

Те (ахмадийте) посочват, че най- голямото престъпление, извършено някога от човека, което да обърне срещу него и врагове и приятели, винаги е било престъплението да се претендира, че си бил въздигнат от Бога като Имам и Божи представител.

Всички пророци са били преследвани и измъчвани:

След това изявление те се насочват към историята на религиите, така както тя е запазена точно в Свещения Коран.

Сменяйки посоката на зададения им въпрос, те питат на свой ред, какво престъпление е било извършено от Адам, Ной, Аврам, Мойсей или Исус (мир на душите им) и преди всичко най-великия сред всички Пророци, Светият Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му)?

Нима тях не са ги хулили, не са ги обиждали, не са ги преследвали и измъчвали, нима не са ги лишавали от всичките им основни права и нима не са заявявали, че те са изгубили дори правото си да живеят? Към тях са били отправяни всякакви обвинения. Обвинявали са ги в престъпления, за които те дори и не са подозирали.

Приписвали им доктрини и убеждения, които те никога не са имали. Към мнозина от тях са се отнасяли като към чужди шпиони и те са били принудени да напуснат родните си места.

Зверствата, извършени срещу тези претенденти и техните привърженици са безбройни, но единственото "престъпление", извършено от тях не е нищо друго освен вярата им в Един Бог и във факта, че Той бил въздигнал Пратеник, който да реформира обществото. Това е "престъплението", което пророк след пророк и техните последователи са били обвинявани, че са извършили.

Противопоставянето на Божиите пророци създава привидно единство:

Когато преглежда историята на религиите, човек не може да не забележи, че всички Божии пророци, въпреки че са били обвинявани, че създават безредици и разединение, всъщност са допринесли значително за обединяването и сплотяването на едно общество, което още преди тяхното пришествие вече е било разбито на секти и схизми с все по-засилваща се тенденция към по-нататъшно разпадане чрез догми и религиозна практика.

Ако Исус (мир на душата му) не бил въздигнат, никоя сила на земята не би могла да обедини еврейските фракции, воюващи помежду си. По този начин, именно омразата им към Исус е довела до онова велико чудо, че онези които не можели да се обединят въпреки любовта си към Мойсей, внезапно се обединили и сплотили като един народ, благодарение на своята омраза към Исус Христос, Месията и Пратеникът на Аллах.

Единствено само по този отрицателен начин Пророците на Аллах обединяват даден народ. Според Свещения Коран, такова запълване на пропастите и преодоляване на разногласията помежду им създава само подобие на изковано единство, докато в действителност такъв един народ остава разединен: *"Ти си мислиш, че те са единни, но техните сърца са разделени....."*

(глава 59:стих 15)

Това е неизменната присъда на Свещения Коран.

Истинското единство, създадено от пророците:

Обаче, Пратениците на Аллах не осъществяват само обединението на разделени народи в отрицателния смисъл, а има и още един вид братство, което се създава от такива Божии хора в положителен смисъл и което е всъщност, една от крайните цели на тяхното пришествие. Този процес на създаване на един единствен Уммах от хаоса, не се осъществява драматично, а е процес, който се постига чрез дълго и болезнено пътешествие сред човешки жертви.

Свещеният Коран споменава това създаване на един Уммах от разпръснати хора и заявява, че само Бог е Онзи, Който може да превърне омразата в любов. Тази сила на Бога, когато се осъществява посредством институцията на пророците, може да извърши чудеса.

Обръщайки се към мюсюлманското братство от времето на Светия Пророк (мир и благословието на Аллах на душата му), Коранът казва:

"Именно чрез великата милост на Аллах ти си добър към тях и ако ти беше груб и коравосърдечен, те сигурно биха се разпръснали от теб....," (Гл. 3:ст.160)

Горното твърдение изглежда като достатъчен и подходящ отговор на обвиненията, че "Ахмадия" била създадена от анти-Исламски сили, за да създаде разцепление и разделение в света на Исляма.

Мюсюлманският Уммах вече бил разделен преди претенциите на Хазрат Мирза Гулам Ахмад:

Разцепленията и разделенията вече преобладавали още преди Хазрат Мирза Гулам Ахмад да бил предявил претенцията си, че е Имам Махди.

Общността "Ахмадия" днес е единствената общност в целия свят, която може да бъде описана като едно единствено братство в стила на братството, което било създадено от Бог, посредством благословеното посредничество на Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му).

И отново, би трябвало вече да е станало ясно от горното, че един народ - независимо от това дали е религиозен или не - винаги проявява враждебност към такива претенденти, които претендират, че са били въздигнати от Бога, за да изпълнят определената им задача. Така че, да се търсят други причини освен тази е безполезно упражнение.

Цитати извън техния контекст:

За да се провери истинността или лъжливостта на тези обвинения и тяхното отхвърляне от ахмадийте, последните претендират, че най-разумното нещо, което може да се направи е да се прочете пълния текст на писанията на Основателя на Общността "Ахмадия", от които някои пасажи се цитират тенденциозно от анти-ахмадийските Улема. Те твърдят, че всеки който би стигнал незабавно до заключението, че кратките откъси от писанията на Мирза Гулам Ахмад, подбрани и представени от анти-ахмадийските Улема от писанията на Мирза Гулам Ахмад, че цитирани винаги откъснато от техния контекст и са изкривени и изопачени до такава степен, че те загубват всякаква своя връзка с намеренията и целите на автора. И обратно, задълбочените писания на Хазрат Мирза Гулам Ахмад от Кадиян представляват неопровержимо доказателство, че тези обвинения са не само неверни, но и че точно обратното е вярно. Някои уместни пасажи се цитират по-долу, за да може читателят да формира собственото си мнение.

Основни убеждения на Мюсюлманската Джамаат „Ахмадия“

"Ние вярваме, че никой друг не заслужава да му се молят освен Всемогъщият Бог и Сиедна Хазрат Мухаммад, Избраникът (мир и благословиите на Аллах на душата му) е Неговият Пратеник и **Хатамул Анбийя**. Ние вярваме, че ангелите са реални, че Възкресението е реалност и че Денят на Страшния Съд е реалност; че Раят е реалност, а също така и Адът."

"Ние наистина вярваме, че каквото и да е заявил Славният и Величествен Бог в Свещения Коран и каквото и да е заявил нашият Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му), според гореспоменатото изявление, е изцяло истина."

"Ние наистина вярваме, че човекът, който отнеме дори и йота от ислямския закон или добави дори и йота към него или пък поставя основите, по какъвто и да е начин, за отхвърлянето на онова, което е било направено законно в Исляма, е неверник и ренегат спрямо Исляма. Ние предупреждаваме нашата Джамаат, че те трябва да се придържат стриктно и неотклонно към основния момент в ислямската вяра: **'Няма никакъв друг Бог освен Аллах и Мухаммад е Пратеникът на Аллах'** докато са живи и че те трябва да умрат като се придържат твърдо към това убеждение."

"Също така, те трябва да вярват твърдо във всички Пратеници на Аллах и в откритите

Книги, които са признати от Свещения Коран. Те трябва да се придържат стриктно към предписанията на Корана; те трябва да спазват стриктно Молитвите и постенето, да си плащат данъка "Закат"; да извършват хаджийството (поклонничеството); те трябва да съблюдают Исляма като се подчиняват изцяло на неговите предписания, задължения и забрани, така както са изречени от Бога и Неговият Пратеник. Накратко, всички тези неща, било вярвания или дела, по които има консенсус на мненията сред нашите праведни прадеди и които се разбират или приемат като Ислям от общия консенсус на мнения от онези, които следват традициите на Светия Пророк на Исляма трябва да бъдат приемани за задължителни. Ние призоваваме за свидетели Небето и Земята, че именно това е нашата вяра". (Айямус Сулх, стр. 87-88, 1 издание)

"Ние сме мюсюлмани. Ние вярваме в Бог, Който е Един и в Калема. Ние вярваме, че Коранът е Книгата на Аллах и че Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му) е Неговият Пророк и Хатамул Анбийя. Ние вярваме в съществуването на Ангелите, в Деня на Страшния Съд и в съществуването на Рая и Ада. Ние казваме ежедневните си молитви, постим през Рамазана и се обръщаме към Кибла."

"Ние смятаме, че е наш дълг да се въздържаеме от всичко онова, което Аллах и Неговият Пророк ни забраняват да правим и да правим онова, което те ни заповядват да правим. Ние нямаме никаква власт да добавяме или да отнемаме каквото и да е от ислямския Шариха. Ние приемаме като част от Исляма всичко, което е дошло до нас от Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му), независимо от това дали ние разбираме или не разбираме неговия *raison d'etre*. По милостта на Аллах, ние сме момини, мюсюлмани и муахиди."

ИСУС ХРИТОС

"Ние бихме искали да осведомим нашите читатели, че ние ценим високо Исус Христос и вярваме искрено, че той е бил истински пророк и един от онези, които Бог обича...."

(Nurul Quran, Rohani Khazain, vol. 9, p.375)

СВЕЩЕНИЯТ КОРАН

"От всички открити Книги, с които разполагаме днес единствено само претенцията на Свещения Коран, че е бил открит от Бога е потвърдена въз основа на неопровержими аргументи. Принципът, който той провъзгласява относно спасението, съответства точно на диктатите на истината и на човешката природа. Доктрините, които той утвърждава са толкова свършени и добре обосновани, че те са подкрепени изцяло от силно и неопровержимо доказателство. Неговите предписания не се базират на нищо друго освен само на истината. Неговите учения са свършено свободни от развращение, идолопоклонничество, нововъведения и моленето на разни същества. Това е книга в която личи крайно горещо желание да се манифестира Единството и Величието на Бога и да подчертае свършенството на атрибутите на Единния и Единствения Бог. Това е Книга, която има това отличително качество, че тя е изпълнена изцяло и само с ученията за единството на Бога и не позволява никаква сянка, слабост или недостатък или каквото и да е друго пренебрежение да се отправя към Светия Създател."

"Напротив, всичко, което той провъзгласява се предшества от такива аргументи и такава логика, които установяват неговата истина."

"Той доказва своята цел и смисъл с тежки аргументи и силни доказателства. След като представя ясни аргументи, за да обясни всеки принцип, който той провъзгласява, той води човека до твърда вята и абсолютно разбиране на

реалностите. Той отстранява с помощта на ясни формулировки, всички дефекти, нечистоти и нередности, които заразяват човешките убеждения, практика, думи и дела. Той учи също така на цялата етикеция, която е необходима за да се култивират хуманните ценности у човека."

"Той посреща предизвикателството на всяка поквара с не по-малка сила от силата, проявявана от покварата, която преобладава днес. Неговите учения са така ясни, силни и добре-балансиранни, като че ли той е отразяващо огледало на самата природа и истинско копие на закона на природата. Той е като възприятие на сърцето...."

(Roohani Khazain, Vol. 1: Braheen-e-Ahmadiyya, pp.81-82)

Превъзходството на Светия Пророк над другите пророци

"На земята е имало милиони хора с чисти души и в бъдеще ще има още повече, но за нас най-добрият от тях е онзи най-близкостоящ до Бога, чието име е Мухаммад, мир на душата му. Аллах и Неговите ангели отправят благословиите си към Пророка, а ти който вярваш, отправяш ли твоите благословии към него и поздравяваш ли го с поздрава за мир? Ние ще се въздържаме да споменаваме въобще онези свети хора, измежду онези, чиито обстоятелства не са описани подробно в Свещения Коран. Ние ще изразим своето виждане само за Пророците, които са споменати в Корана, като Мойсей, Давид, Исус и други пророци, мир на душите им..." "Ние потвърждаваме под клетва, призовавайки Бог за свидетел, че ако Светият Пророк, мир на душата му, не беше дошъл на този свят и ако Свещеният Коран не беше открит, и ако ние не бяхме видели със собствените си очи благата на които сме свидетели, истината за всички Пророци от миналото щеше да остане съмнителна в нашите очи. Никоя реалност не може да бъде възприета само от разкази, защото е напълно възможно те да не са истински, а и е възможно, също така, чудесата, които се приписват на тези Пророци да са преувеличения, защото никакъв признак от тях не се вижда днес. Ние дори не можем да разберем със сигурност от Книгите, открити в миналото, че Бог наистина съществува, защото не сме сигурни, че Бог говори на човека. Но чрез пришествието на Светия Пророк, мир на душата му, всички тези разкази стават истински. Сега вече ние разбираме не просто като изявление, а като въпрос на опит, какво значи да се разговаря с Божеството и как знаменията на Бога се проявяват и как се отговаря на молитвите. Всичко това сме открили като сме следвали Светия Пророк, мир на душата му, и онова, което други хора предават като разкази, ние сме му били свидетели изцяло. Ние сме се привързали към Пророк, който ни показва Бог...."

(Chashma Marifat, p.288)

"Не всички Улеми са еднакви: някои от тях са Богобоязливи, докато други са злосторници. Онези, които се боят от Аллах, за тях ние винаги ще си мислим с добро; Аллах ще ги напътства и те ще видят истината. Когато на тях им се каже да нарекат "Кафир" онзи човек, който претендира, че е Месията, те казват: "Ние няма да кажем нищо без да имаме пълни познания и ние се боим от Аллах"

(Daful Wissawia, p. 76)

Враждебността проявена и към ранните мюсюлмански светци

Сега се насочваме към друг аспект на въпроса, произтичащ от този диспут. Макар че от изучаването на ислямската история, човек може и да не намери друг случай, когато цялата мюсюлманска Уммах обединява сили срещу една единствена мюсюлманска общност, основателно може да се твърди, че цялата мюсюлманска Уммах е останала единомдушна (обединена) дори по тълкуването на фундаменталните убеждения. И пак ще бъде неправилно да се сметне, че никой от мюсюлманските светци и учени не е бил

третиран с такава безкомпромисна враждебност преди, както са третирани Основателят на Ахмадийската Общност и неговите привърженици днес.

Всъщност всеки непредубеден изследовател на ислямската история непременно ще стигне до трагичното заключение, че през всеки период и през всеки век от ислямската история Улемите от дадения период винаги са си избирали като прицелна точка някои съвременни светци и учени и са се отнасяли към тях с такава жестокост, че дори само като чете за тях, човек неволно изтръпва. И отново, наистина е много чудно, че тези преследвани учени от всеки век, по-късно изпъкват пред погледа на потомците като най- великите синове на Исляма от съответното време, в което са живели. Следват няколко примери, които доказват това:

През първия век от Хиджра:

Третият Халиф, Осман, Четвъртият Халиф Али и Имам Хюсеин били заклеймени като еретици и отстъпници от лакейската прослойка на Улемата.

През II век от Хиджра

Великият Суфи Юнаид от Багдат, Мухаммад Ал-Факийх, Имам Малик Бин Анс и Имам Шафарий, били всички учени свети хора, които били заклеймени като отстъпници и еретици.

Имам Абу Ханифа, основателят на Ханафитската Школа по Юриспруденция, бил заклеймен като отстъпник и неверник. Той бил арестуван, хвърлен в затвор, измъчван, отровен и умрял докато правел метани в затвора. По- късно, гробницата му била изкопана, тялото му било ексхумирано и изгорено, а в гроба му било погребано куче, докато на мястото на самия гроб в Багдат бил направен обществен клозет. Улемите от онова време заявили, че всички ханафити били също неверници.

През III век от Хиджра

Великият Имам Бухари, чиято книга "Сахих Бухари" се счита за втората по значение след Свещения Коран също бил заклеймен като отстъпник: 3,000 Улеми и молви свидетелствали, че Имамът е отстъпник. Той бил изгонен от Бухара и изпратен на изгнание в Хартанг. Но дори и там не намерил покой от своите преследвачи и се молел с болка на Аллах, Който скоро направил така, че той да умре. Друг учен човек бил Имам Ахмад бин Ханбал: Той бил затворен и окован с четири тежки вериги бил накаран да върви пеша от Тарсус до Багдат, където по времето на Рамазана бил бичуван под изгарящото слънце.

През IV век от Хиджра

Мансур Ал- Халадж бил най- прочутият софи на своето време. Той бил арестуван, хвърлен в затвора, бичуван, отрязали му крайниците и накрая го разпънали на кръст.

През V век от Хиджра

Дори и прочутият и прославен Имам Ал-Газали в Багдат не успял да се отърве от фанатичните молви. Те го заклеймили като атеист, свободолюбив ислямски мислител и отстъпник, чиито книги били "неправославни и неислямски". Наредили да изгорят книгите му, а на мюсюлманите забранили да говорят с него. Заповядано било неговите последователи, ако имал такива, да бъдат обезглавени.

През VI век от Хиджра

Абд Ал-Кадир Джилани, който станал известен като Султанът на Суфите, също бил заклеймен като еретик и отстъпник от повече от 200 улеми.

През VII век от Хиджра

Шейх Абул Хасн Шазли и Шейх Азиз Бин Абдус Салам били и двамата известни суфийски светци и автори и въпреки това и те били обявени за еретици.

Низам-уд-Дин Аулиа, "Султанът на светците с индийска слава", също бил заклеймен като еретик. Имам Ибн- и- Таймийях бил много изтъкнат учен, който бил хвърлен в затвора за дълго време в Египет, където бил измъчван и умрял в затвора. Шамс Табрези бил благороден светец от своето време и бил наставник на мнозина, които по-късно също станали светци на свой ред. Той бил одран жив.

Джалал-уд-Дин руми, прочут суфистки светец и автор на добре известната книга "Маснави", бил обявен за отстъпник, както и всичките му последователи.

През VIII век от Хиджра

Обявените за "еретици" през този век били две важни личности: единият бил Имам Ибн-е-Кайюм, който бил хвърлен в затвора, унижаван, бичуван и измъчван жестоко. Другият бил Суфи Тадж-уд-Дин Сибки, който също бил тормозен от молвите.

През IX век от Хиджра

Маулана Ахмад Бихари (Индия), достолепен мъдрец, умрял като мъченик в Делхи заради писанията си, които се предполагали, че били богохулствени.

Суфи Баязид Сахради отишъл в Пешавар, за да проповядва своите възгледи. Обявили го за ренегат и отстъпник.

През XI век от Хиджра

Мъдрецът Али Тани бин Муджадид бил реформаторът през този век. Той бил обвинен в ерес от духовниците пред имперския двор в Делхи. Хвърлили го в затвора.

Суфи Сармад, арменски мюсюлманин, който се преселил в Индия бил нападат от молвите и осъден на обезглавяване.

Мухаммад Бин Ибрахим бил персийски тълкувател, който посветил целия си живот да направи ученията на Исляма лесно разбираеми за обикновените хора. Срещу него се опълчили молвите, които го обявили за неверник.

През XII век от Хиджра

Маулана Масум Али Шах Меер бил суфи в Декан, Южна Индия, където встъпил в дебат със съсловие на духовниците. Те успели да убедят хана, Али Мурад Хан, че той бил отстъпник и предател на ханството. Самият суфи бил убит, а на неговите последователи отрязали ушите и носовете и им обръснали брадите.

Шах Уали Уллах от Делхи бил Муджадид, Реформаторът на този век. Той превел Свещения Коран на персийски - по онова време официалният език на Индия. Това разгневило молвите, които заявили, че Светото Слово на Бога не бива да се превежда от оригиналния арабски. Те наели бандити, за да го убият, но той се спасил невредим като по чудо.

Шейх Мухаммад Бин Абдул Уахаб бил наджийски арабин и Реформатор на Исляма по своето време и на своето място. Той бил също така основателят на уахабийското движение. Той бил обявен за еретик от Мюфтията и Имама на джамията Свещената Кааба в Мекка. Както е добре известно, повечето от арабите в Саудитска Арабия, включително и Кралското семейство, днес са уахабийци.

През XIII век от Хиджра

Маулви Абдула Газнави, твърд ислямски учен бил нападат от полуобразованите молви в Кралския двор на Афганистан и бил изпратен в изгнание. Изпратили го на заточение през царуването на един емир и когато се завърнал при царуването на следващия емир, той бил унижаван, а после хвърлен в затвора, където умрял.

Маулана Мухаммад Казим Наваутви бил ученик на Шах Абдул Гани от Делхи, Основателят на прочутата индийска Деобандска Семинария за ислямски проучвания. Маулана Казим бил популярен мюсюлмански водач и достоен опонент на водачите на други религии. Обявили го за отстъпник и неверник 12 Улеми от Мекка и 32 от Медина, защото твърдял, че пришествието на един пророк не може и не трябва да отмени положението на Светия Пророк Мухаммад като Хатаман Набийин, Печат на Пророците.

ПРЕДИШНИТЕ СВЕТЦИ БИЛИ ПРЕСЛЕДВАНИ ЗАРАДИ УБЕЖДЕНИЯ, КОИТО ТЕ НАИСТИНА СА ИМАЛИ; АХМАДИЙЦИТЕ СА ПРЕСЛЕДВАНИ ЗА УБЕЖДЕНИЯ, КОИТО НЯМАТ

Но ще бъде справедливо да се признае на противници на горепосочените велики слуги на Исляма, че те поне са имали известна мярка честност в налудничавия си антагонизъм. Те нападали въпросните учени за неща, в които последните наистина вярвали и противоречието, възникнало от това било кой от двата противоположни възгледи бил според Свещения Коран и Сунах. Разбира се, те грешали като проявявали малко разбиране или съчувствие към гледната точка на другите и се опитвали да наложат собствените си произволни изводи на тях. И все пак те поне проявили приличието да не приписват на своите противници такива убеждения и доктрини, каквито те не са изразявали.

Уви, същото не може да се каже за съвременните врагове, чиято единствена цел в живота изглежда е противопоставяне на Ахмадията с всички средства - честни или нечестни.

Горното ни напомня за историята на пророците и за това как са се отнасяли към тях техните врагове и особено историята на нашия Свети Господар Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му).

ИСТИНАТА ЗА ХАЗРАТ МИРЗА ГУЛАМ АХМАД ТРЯБВА ДА СЕ ИЗСЛЕДВА НА БАЗАТА НА СВЕЩЕНИЯ КОРАН

Съществува още един начин да се изследва и провери истината или обратното за претенцията на Хазрат Мирза Гулам Ахмад, че той наистина е определен от самия Бог. При такива спорове би трябвало да се изследва Свещения Коран и да се търси светлина и напътствие от самото Божие слово.

Най-важният въпрос, който възниква, когато някой претендира, че идва от Бога - ще се отнася до отношението на онези, към които се обръща претендентът - е какво трябва да направят те в случай на такава претенция; как биха могли да разберат наистина дали Бог е разговарял с него или не? Дали да го отрекат пасивно и да оставят нещата така или да го отрекат енергично със силно изразена враждебност и да се опитат да ликвидират него и всички онези, които приемат неговите претенции?

Накратко, кое е правилното отношение, така както го предписва Свещеният Коран, което би трябвало да бъде възприето от обществото, призовано от Бога посредством такъв претендент?

Естествено, такова едно положение съвсем не е ново и Свещеният Коран, когато става дума за историята на такива хора, дава много ясни и недвусмислени

инструкции.

Когато някой претендира, че е изпратен от Бога, как да се отнесат към него онези, към които се обръща той? Това е главният въпрос, който трябва да се реши преди да се продължи по-нататък.

ПРЕПОРЪКИ ОТ СВЕЩЕНИЯ КОРАН

Свещеният Коран дава много ясни обяснения по този въпрос. Когато Мойсей се обърнал към Фараона и неговия народ и претендирал, че бил заместник на Бога, тяхната непосредствена реакция била да се опитат да го убият за тази "лъжлива" претенция.

Тази ситуация ни дава възможност за много интересно изследване. Ако някой претендира, че е Пратеник на Бога и хората са убедени, че той определено лъже, имат ли те правото да убият или да накажат по някакъв друг начин такъв един претендент?

Същият въпрос се повдига и от Свещения Коран по отношение на ситуацията, спомената по-горе и на него му се дава категоричен отговор веднъж за винаги.

Когато старейшините на народа и Фараонът замисляли да убият Мойсей, един мъдър човек между тях - който тайно повярвал в Мойсей - ги посъветвал решително да се въздържат от подобно лекомислие.

Силният аргумент, който представил той бил, че или претенцията му е фалшива или, че той е прав: трета възможност няма. Ако той лъже, тогава той е извършил престъпление против Бога и следователно, трябва да се остави на Бог да го накаже. Той ще бъде наказан за своето престъпление, а не вие, така че защо се вълнувате?

Но помнете и това: ако се окаже, че той е прав, тогава част от гнева на Бога, с който Той заплашва, непременно ще се стовари и върху вас.

Наистина, какъв мъдър съвет! Колко логичен и верен. Един съвет, сметнат за достоен да бъде записан в Неговата Вечна Книга, Свещеният Коран.

Този съвет е също така валиден и днес, както бил по времето на Мойсей. Случаят с претенцията на Хазрат Мирза Гулам Ахмад спада към тази категория и към нея трябва да се отнасят по едни и същ начин всички, които изпитват някакво уважение към Божието Слово.

ВТОРИ РЪКОВОДЕН ПРИНЦИП НА СВЕЩЕНИЯ КОРАН ПО ТОЗИ ВЪПРОС

Друг ръководен принцип, който е даден много ясно от Свещения Коран е естественият завършек на същия аргумент, който бил даден от онзи човек по времето на Мойсей.

Прилагайки този принцип към претенцията на Светия Пророк, Основателят на Исляма, Бог заявява:

"И ако той е измислил и е приписал каквито и да е казвалия на Нас, Ние непременно ще го сграбчим за дясната ръка и тогава Ние непременно ще прекъснем главната му артерия и никой от вас няма да може да Ни попречи да се доберем по него"

(Глава 69, стихове:45- 48)

Срещу претенцията на невярващите от Мекка, че Пророкът Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му), е компилирал целия Свещен Коран от себе си, Бог заявява, че ако "...той Ни е приписал" погрешно дори и само едно единствено

изявление, "...Ние непременно ще го сграбчим за дясната ръка и ще прекъснем главната му артерия." И в такъв случай "никой между вас, дори и да иска това", не би могъл да застане между "Нашето" наказание и него (така нареченият "лъжлив претендент").

Очевидно, това е развитие на същата тема, описана по-горе. Следователно, става очевидно, че ако Мирза Гулам Ахмад е бил лъжлив претендент, така както иска да ни увери голяма част от мюсюлманското духовенство, тогава не е тяхна работа да блокират пътя му или да се опитват да му нанесат някаква вреда. Правото да го накаже принадлежи на Бога и единствено само на Бога. И ако Той беше решил да унищожи него и неговата Общност, никаква сила на земята не би могла да възспре Бога да го направи.

Интересно е да се отбележи, че Хазрат Мирза Гулам Ахмад от Кадиян, който претендирал, че бил Обещаният Месия и Имамът Махди, сам е предложил същата линия на действие на своите най-враждебно настроени опоненти. Той пише:

"(9 вие хора, бъдете убедени, че на мен ми помага Ръка, която винаги ще ме подкрепя. Ако вашите мъже и жени, вашите младежи и старейшини, вашето простолудие и върхушка, всички те се обединят за да се молят за моето унищожаване, до такава степен, че от непрекъснатите метани носовете им почнат да загиват, а ръцете им да стават безполезни, дори и тогава Аллах няма да се вслуша вашите молитви и Той няма да се спре, докато не се изпълни Неговата воля"

" И даже дори и едно единствено човешко същество да не ме подкрепя, дори тогава ангелите на Аллах ще бъдат с мен"

(Arbaeen, p.400)

Настоящият кратък трактат не си поставя за цел да разглежда надълго и нашироко всички аргументи в подкрепа на Ахмадия. Нашето най-скромно желание е да посочим факта, че сляпата враждебност към който и да е претендент за пророчество, колкото и за неприемлив да го смятаме не е мъдра политика и противоречи на ясните диктати на Свещения Коран. Човек би трябвало да изучава, изследва и разследва от позицията на честен търсач на истината и също така, да се моли на Аллах за Неговото напътствие.

ОТЛ ИЧИТЕЛНИ ЧЕРТИ НА МЮСЮЛМАНСКАТА ОБЩНОСТ "АХМАДИЯ"

Преди да завършим това кратко въведение към Ахмадията, нека сега се насочим към въпроса за отличителните черти на Ахмадията. Ние изброихме някои от фалшивите обвинения отправени срещу убежденията на Ахмадия. Сега, съвсем накратко, ще изредим някои от отличителните черти на ахмадийските убеждения, които се различават от убежденията на много секти с повече привърженици.

Ахмадийците, обаче, твърдят че макар че в някои сфери на доктрините те не са съгласни с много от сектите с повече последователи, въпреки това техните убеждения се базират изцяло на Свещения Коран и върху традициите на Светия Основател на Исляма, които - според тях - са били неразбрани и изтълкувани погрешно в хода на историята от Улемите от по-късни периоди.

АХМАДИЙСКОТО УБЕЖДЕНИЕ ЗА ИСУС ХРИСТОС

1. Ахмадийците вярват, че Исус Христос (мир на душата му) е бил Пророк на Бога с месианско положение, но въпреки това, той е бил човешко същество и не е имал никакви свръхествени сили над останалите пратеници на Аллах.

2. Исус Христос, според ахмадийското тълкуване на Свещения Коран и Традициите, не е умрял на Кръста и неговите противници не успели да го убият. Той бил спасен от Кръста в състояние на кома, което било взето за смърт от някои

очевидци. Това объркване се споменава в Свещения Коран под думата т. е. случаят им бил представен неясно.

3. Ахмадийците вярват, че той е живял в продължение на много години след спасяването му от Кръста и се преселил, за да намери изгубените овце на Израел, т. е. онези 10 племена израелтяни, които се преселили в някои източни земи. За по нататъшно изучаване, читателят може да се насочи към "ИСУС В ИНДИЯ" и друга ахмадийска литература по въпроса.

ВЯРВАНЕТО НА НЕ-АХМАДИЙСКИТЕ УЧЕНИ ЗА ИСУС

Противно на това, повечето от учените-неахмадийци от големите секти вярват, че Исус бил спасен от смърт на Кръста по съвършено различен начин: един евреин бил преобразен от Бога в образа на Исус така съвършено, че когато тялото на Исус било издигнато в небето от ангели и това подобие на Исус било поставено на негово място и всички били напълно заблудени и измамани. Така че, разпънатият на кръста не бил Исус Христос. Той бил издигнат в небето и запазен някъде в космоса, за да може в бъдеще да се спусне отново на земята в наше време.

АХМАДИЙСКОТО ТЪЛКВАНЕ НА ХАДИТИТЕ ЗА ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА ИСУС

Основавайки се на горното различие относно какво се е случило на Исус, ахмадийците тълкуват всички тези традиции на Светия Пророк (мир и благословията на Аллах на душата му), които говорят за бъдещето пришествие на Исус Христос, като метафоричен израз, който означава, че някой с духа и характеристиките на Исус, ще бъде въздигнат измежду последователите на Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му), който ще бъде наречен "Месия".

ДРУГИ РАЗЛИЧИЯ МЕЖДУ АХМАДИЙСКИТЕ И НЕ АХМАДИЙСКИТЕ УБЕЖДЕНИЯ

Това разграничение между ахмадийската теология и неахмадийската теология продължава в същата посока и покрива много други сфери на вярата. Докато ударението в ахмадийското тълкуване е върху духовния и метафоричен характер на пророчествата, теолозите-неахмадийци се придържат стриктно към буквалното разбиране, дума по дума на същите.

ТРИТЕ ГЛАВНИ ЗАДАЧИ НА ВТОРИЯ МЕСИЯ

Друга илюстрация би изяснила още повече въпросния случай. В многобройните традиции на Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му), се споменава, че Исус Христос ще се спусне с три главни цели:

- 1) Да разбие кръста;
- 2) Да изтреби свинете (домашни и диви прасета);
- 3) Да унищожи Антихриста.

АХМАДИЙСКОТО РАЗБИРАНЕ ЗА РАЗБИВАНЕТО НА КРЪСТА

Според ахмадийското разбиране, разбиването на Кръста не означава буквалното разчупване на кръстовете, направени от земни материали, а се отнася до такива силни

аргументи, които биха пречупили гръбнака на вярата в Христос.

НЕАХМАДИЙСКОТО РАЗБИРАНЕ ЗА РАЗБИВАНЕТО НА КРЪСТА

Учените- неахмадийци искат да внушат, че Исус би извършил буквално този акт на счупване на всички кръстове: Така че, той ще се скита по земята нашир и надлъж и няма да се спре, докато материалните фигури на кръста не бъдат физически натрошени на парчета в целия широк свят.

АХМАДИЙСКОТО РАЗБИРАНЕ ЗА УБИВАНЕТО НА СВИНЯТА

Същото различие в разбиранията се отнася и за другите пророчески функции на Исус Христос. Ахмадийците тълкуват думата "свиня" като символ на нередно и нечисто поведение. Така че, под убиването на свинята, те разбират пречишването на покварени хора и тяхното морално превъоръжаване.

НЕАХМАДИЙСКОТО РАЗБИРАНЕ ЗА УБИВАНЕТО НА СВИНЯТА

Противоположната школа на мислене не иска да даде на Исус да си почине след дългоочакваното му спускане от небето, докато (след като завърши задачата си да разбие Кръста) той буквално не изпълни гигантската задача да преследва и да убие всяка свиня на земята, домашна или дива!!!

Същото се отнася и до третата задача, възложена на Исус Христос.

АНТИХРИСТЪТ

Но може би сложния характер на концепцията за Антихриста би изисквала по-подробни обяснения за това каква е същността на Антихриста, според пророчествата на Светия Основател на Исляма (мир и благословиите на Аллах на душата му).

В Традициите Антихристът е описан като огромен гигант с извънредно големи размери, чието дясно око е сляпо, но лявото му око е надарено със специална и свръхестествена зрителна сила. С лявото си око той би могъл да гледа на далече и нашироко като с голям телескоп. Той би могъл да проникне, със зрението на това си око в дълбините на земята и да види предмети скрити под пластове земя. Този гигант ще бъде толкова голям, че главата му ще докосва облаците. Освен това той ще има и магаре с необикновени размери и толкова свръхестествено, както и самият той. Магарето е описано подробно в различните Традиции. ОТ тях научаваме следното:

МАГАРЕТО НА АНТИХРИСТА

Това магаре ще бъде извънредно голямо. То ще получава своята енергия не от фураж, както обикновените магарета, а от огнена сила. На корема си то ще има странични отвори, през които пътниците ще могат да влизат и да седят удобно вътре в стомаха му, който ще бъде осветен отвътре.

Това магаре ще пътува толкова бързо, че ще покрива пътувания, които траят месеци с традиционната животинска тяга, за дни и дори за часове. То ще спира на

различни етапи, за да вземе нови пътници и винаги ще обявява заминаването си преди да продължи пътуването си. Това уникално магаре не само ще пътува бързо по повърхността на земята, но ще може и да лети над облаците.

Разстоянията, които то ще може да покрива ще бъдат толкова огромни, че единият му крак ще бъде на изток, а другият - на запад. Сиреч, неговите скокове ще бъдат толкова големи.

Разказът не свършва тук. В него се говори още и че това магаре ще може да преплува океани, но няма да потъва над коленете си. В някои от своите бъдещи морски пътувания, то е описано като пренасящо планини от зърнени храни на бедни народи, които Даджал (Антихристът) би искал да нахрани като вид помощ.

Това е Антихристът и неговото магаре, така както са описани в толкова много от традициите за Светия Пророк на Исляма, когото накрая Исус ще унищожи по време на своето Второ пришествие.

АХМАДИЙСКОТО РАЗБИРАНЕ ЗА АНТИХРИСТА И НЕГОВОТО МАГАРЕ

Разбира се, според разбиранята на Ахмадия, това пророчество сочи бъдещите начини на пътуване, изобретени от такива християнски сили, които биха изкривили вярата на Христос - който никога не е претендирал, че е Син Божи, а се е смятал за скромно човешко същество и Пратеник на Аллах. Именно такива християнски сили се подразбират под името Антихрист.

Всички съвременни начини на пътуване, които първоначално са били изобретени и произведени предимно от великите християнски сили, като влакове, автобуси, кораби и аероплани - всички те подхождат напълно на образа на магарето на Антихриста, което намираме описано в Традициите.

И накрая, учените- неахмадийци от големите секти с готовност биха се противопоставили на това тълкуване като абсурдно и биха заклеили направо ахмадийците за такива подвеждащи тълкувания. От своя страна, те са напълно убедени, че в буквалния смисъл на думата един огромен гигант, както е описан по- горе, също ще има магаре с буквално същите размери, посочени по- горе.

То ще яде огън и ще носи своя господар на гърба си и ще му помогне да покори света и да постави на колене свръх-силите в света. Тогава и едва тогава Исус Христос, отново буквално, физически същият той, ще се спусне от небето, за да унищожи този крайно свръх силен гигант, разбира се със собствените си ръце.

ПРИШЕСТВИЕТО НА ИМАМ МАХДИ

Що се отнася до схващането за Имам Махди, тук има различни схващания. Тези различия зависят също от въпроса за буквалните и метафоричните тълкувания.

Според някои традиции, Обещаният Имам от наше време -Имам Махди - ще разпредели такова неограничено богатство в света, че хората ще откажат да вземат повече.

Според главните неахмадийски Улеми, това отново ще се сбъдне буквално. Те очакват един Махди, който ще разреши всички икономически проблеми и по-специално тези на мюсюлманския свят.

Ако това разбиране трябва да бъде прието сериозно, би трябвало да очакваме пълен крах на световната икономика и пълен хаос в разменната система на ценностите. Ако един народ не трябва да работи, за да изкара прехраната си, защо тогава въобще трябва да работи.

Но ако хората не работят било в селското стопанство или в промишлеността, цялата система за производство ще стигне до пълен застои. Може и да има толкова много купувачи, колкото можем да си представим, но кой ще продава и какво ще продава? Ако някой поиска да си купи дори и само едно яйце за милиарди долари или рубли, никой няма да бъде толкова луд да му го продаде, защото и той също ще има планини от богатства, получени от Имам Махди.

АХМ А Д НИСКОТО ТЪЛКУВАНЕ НА "РАЗПРЕДЕЛЕНИЕТО НА БОГАТСТВОТО" ОТ ИМАМ МАХДИ

Ахмадийците от друга страна, тълкуват тези пророчества по един много по- рационален начин. Те смятат, че езикът на тези пророчества е религиозен начин за изразяване, който трябва да бъде разбран по същия начин.

Те вярват, че онова което е казал Пророкът на Исляма е, че като всички други пророци на Бога и Имам Махди също ще разпределя неограничени духовни богатства и подобно на хората от по- предишната история, хората от времето на Имам Махди също ще откажат да приемат тези духовни съкровища.

Този Феномен е описан най-красноречиво в Свещения Коран:

"Винаги, когато Ние даряваме човек с духовни богатства, той отказва да ги приеме и обръща гръб...." (Свещеният Коран, гл.17. стих 84)

ИМАМ МАХДИ И ИСА

Друго различие между ахмадийската и не-ахмадийските тълкувания се отнася за, както изглежда, ДВАМАТА реформатори, споменати по- горе под титлата Исус, синът на Мария и Имам Махди.

Тъй като другите мюсюлмански учени вече са заели твърдата и непреклонна позиция, че Исус, синът на Мария е личното име на първият Месия, те трябва да приемат буквално и това, че същият Месия от едно време, ще се завърне лично на земята. Като такъв, вместо един, ще има ДВАМА, които ще се появят по едно и също време. Единият ще се спусне от небето след смъртта на гиганта Антихрист и неговото магаре с гигантски размери, а вторият, Имам Махди, ще бъде роден в Уммах на Исляма.

Така че, същото буквално възприемане би трябвало да ни убеди, че това НЕ СА две духовни титли, дадени на един и същ реформатор от наше време, а всъщност ДВЕ различни лица, които ще се появят, за да служат на Исляма едновременно. Ахмадийците разбират това по друг начин и защото те вярват в своето мнение и доказват чрез Свещения Коран и чрез Хадит, че Исус от едно време, извън всякакво съмнение е умрял дълго преди пришествието на Светия Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му), тъй като Свещеният Коран заявява:

"И Мухаммад е само Пратеник. Несъмнено, всички Пратеници са починали преди него."
(Коранът, гл.3, ст. 145)

Така че обещаният Исус, Синът на Мария, би трябвало да е фигуративно име или титла, дадена на самия Имам Махди. Това се среща в практиката на всички езици. Например, ако някой, по своите литературни способности показва близко сходство с Гогол, тогава няма да бъде чудно, ако хората започнат да го обсипват с титлата Гогол.

ОЧАКВАНИЯТ ИСУС И ИМАМ МАХДИ СА ЕДНО И СЪЩО ЛИЦЕ

Така че, според ахмадийското тълкуване, след като предишният Исус е мъртъв, единствено само Имам Махди би трябвало да изпълни задачата възложена на Исус.

Във връзка с това, между другите аргументи, ахмадите посочват към един Хадит на Ибн Маджах, който ни информира:

ЛАЛ МАХДИ ИЛЛА ИССА

Сиреч, че "Махди" и "Иса" няма да бъдат Две различни лица.

ХАТАМАН НАБИЙИН

Естествено, има и много други различия, неизменно основаващи се на различията в тълкуването. Но, за да завършим тази дискусия, ние цитираме накрая, но в никакъв случай като най-маловажно, онова различие, което е било експлоатирано толкова много в последно време. Това е вярата в Хатаман Набийин на Хазрат Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му).

Според неахмадийското тълкуване, това означава само "последен и краен по време", което не оставя никакво място дори и за някой подчинен пророк в Исляма. Да се вярва в такава възможност е чиста и неприкрита ерес, твърдят те.

ЗНАЧЕНИЕТО НА "ХАТАМ"

Ахмадите, от друга страна, посочват, че първото и основно значение на думата "хатам" ("khatam") не е "последен по време", а "последен по статут". От тук, в съответствие с многобройните случаи на употребата ѝ в арабския език, думата "хатам" винаги е била използвана за обозначаване на такива учени с уникални отличия, всеки от които е постигнал върха на познание в своята съответна област на науката, така че те стоят на върха и превъзхождат всички други.

Например, за Авицена (Ибн Сина), Бащата на Медицината, се говори като за "Хатамал Атиба", което означава "Хатаман на Лекарите". Очевидно, това не означава "последният" от лекарите!

По същия начин, Мутанаби, един от най- великите арабски поети, бива титулуван "Катама Шуара", което в никакъв случай не може да значи "последният от поетите".

И отново, според една съобщена устно традиция на Светия Пророк(мир и благословиите на Аллах на душата му), Хазрат Али (Нека Аллах да бъде доволен от него) бил наречен с титлата "Хатамал Аулийя" или "Хатамал Асфийя". Ахмадите посочват, че това не би могло в никакъв случай да означава, че след Хазрат Али (Нека Аллах да бъде доволен от него), никакъв свят човек или суфи вече няма да се роди след него в Исляма.

АХМАДИЙТЕ ВЯРВАТ, ЧЕ МУХАММАД (мир и благословиите на Аллах на душата му) Е "КАТАМУН НАБИЙИН"

Ние съжаляваме, че в това кратко есе не може да цитираме други подобни примери, но за да се резюмира ахмадийската гледна точка, трябва да се разбере добре, че ахмадите вярват, че Светият Основател на Исляма (мир и благословиите на Аллах на душата му) е "Хатамун Набийин", сиреч "най- добрият от всички Пророци на Аллах." Той е "Хатам" в смисъл, че той е притежателят на Печата на Пророците. Без неговото одобрение, никой на

земята не може да бъде сметнат за истински пророк.

Той е "Хатам" и в смисъл, че подобно на пръстен с герб, който служи и за печат, така и той може да остави отпечатъка на своя собствен характер върху всеки, който е достоен за това и иска да го получи. Той е "Хатам" в смисъл, че неговото послание е най- доброто и вечно послание, а неговата дума е най-добрата и вечна дума.

Не може да се роди никой, който да може отмени дори и една единствена йота от Свещения Коран или да отмени дори и една единствена дума на Основателя на Исляма. Така че, в този смисъл на думата, той е последният и краен Пророк- закононосител, чиято власт и авторитет също ще останат валидни до края на света.

Това означава, че никой независим Пророк закононосител не може да дойде никога повече. Но не може да бъде изключена възможността да се роди някой подчинен пророк в своята Уммах, подчинен изцяло на Корана и на Сунах.

ТЪЛКУВАНЕ НА "КАТАМУН НАБИЙИН" ОТ МАУЛАНА РУМИ И ОТ ХАЗРАТ ИБН АРАБИ

Маулана Руми го е изразил толкова хубаво, когато споменал Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му):

"Ти си 'Хатам', защото в раздаването на духовни благодеяния, не е имало никакъв друг пророк като тебе преди тебе, нито пък ще има в бъдеще...."

И той казва отново:

"Когато един майстор превъзхожда всички други по знание и умение в своя занаят, нима не използваме за него думата 'Хатам', за да изразим представата, че той е надминал всички в своята сфера?" (Masnawi, Vol ,p.8,1917 ed) А най- великият от мюсюлманските суфи, Хазрат Ибн Араби, го е обяснил толкова ясно:

"Поредицата от пророци, която завърши с пришествието на Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му!) беше поредицата от пророци-закононосители, а не самата институция на пророците."

"Ето защо, не би могло да има някой Закон, който да промени или да доведе до каквото и да е изменение в закона на Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му)"

"Това е смисъла на казаното от Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му!) - 'Ла набиа бади ('Няма да има друг Пророк след мене')."

" Това сочи само, че няма да има такъв пророк, който да въведе един различен Шариат. Но винаги когато се появи някой пророк, той ще следва моя Шариат"

(Futuhate Makiyya, vol. 2, p.32)

СТАТУТЪТ НА ИМАМ МАХДИ Е СТАТУТ НА ПРОРОК

В светлината на гореизложеното, ако човек наистина иска да разбере ахмадийската гледна точка, допълнителна помощ ще бъде, ако се опита да си представи статута на Имам Махди в Исляма. Ако той трябва да бъде издигнат и назначен направо от Бога за Имам в наши дни, и ако по силата на това, на никого не се разрешава да го отхвърля, тогава, по същество, това е положението на подчинен пророк.

Пророците, бихме могли да си припомним, се радват на следните две отличия в сравнение с останалото човечество:

1. Те винаги биват назначени пряко от Бога;

2. Отхвърлянето им е голям грях в очите на Бога. Следователно, в последна сметка, ахмадийското убеждение за статута на Имам Махди не би могло да бъде сметнато, дори и да напрегнем въображението си до крайна сметка, за посегателство срещу статута "Хатме Набууат на Светия Пророк Мухаммад" (мир и благословиите на Аллах на душата му).

Разбира се, има и други подобни различия от по-дребен характер, за които би трябвало да се проучи ахмадийската литература.

АХМАДИЙСКОТО ТЪЛКУВАНЕ СЕ БАЗИРА НА ЛОГИКА И РАЗУМ

Демаркационната линия между ахмадийската и неахмадийската теология ще си остане винаги същата. Неахмадийците настояват за буквалното приемане на всичко, докато ахмадийците тълкуват религиозния език в метафоричен и духовен смисъл. Това придава на техните убеждения рационално качество, което е съвместимо с логиката, науката и реалностите на природата.

Ахмадийците настояват, че религиозният език и терминологии трябва да се тълкуват в техния религиозен и духовен смисъл и не трябва да се приемат единствено в буквалния им смисъл. От друга страна, учените-неахмадийци са непреклонни, че думите трябва да се приемат само в техния най-буквален смисъл, че да се рови по-дълбоко в техния дълбок смисъл, означава да се правят напразни усилия.

По същия начин, Свещеният Коран казва на всяко човешко същество че: *"И Ние сме прикрепили птицата на всеки човек към неговия врат"* (Свещеният Коран, гл. 17, стих,4)

Естествено, подобни твърдения трябва да бъдат тълкувани. Но по този въпрос има две мнения.

АХМАДИЙСКИТЕ И ШИИТСКИТЕ ВЯРВАНИЯ

По-надолу са изложени главните черти на ахмадийското виждане за шиитската секта в Исляма:

Основателят на Ахмадийската Общност обичал Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му) силно и дълбоко. И тази негова любов била толкова силна и дълбока, че поради това той обичал и ценял високо не само духовните роднини на Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му) - т. е. всички истински мюсюлмани - но и той обичал двойно повече онези, които били в допълнение на това, негови кръвни роднини.

Що се отнася до семейството на Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му), следните стихове отразяват вярно чувствата на Основателя на Общността "Ахмдаия":

"Хазрат Хюсеин (Нека Аллах да бъде доволен от него) бил сам чист човек и освен това притежавал способността да пречиства и другите и, несъмнено, той бил между онези Избраници, които Самият Аллах пречиства и ги изпълва със Своята любов. Несъмнено, той бил сред водачите на обитателите на Рая..."

"Само човек с каменно сърце и лишен от вяра би могъл да принизи качествата му. Всеки, който го унижава или изрича опозоряваща дума за него или за който и да е друг старейшина измежду "Аймах Мутахерин" ("пречистените Имами"), разрушава своята вяра. Аллах става враг на такъв човек, който проявява враждебност към Неговите Избраници и Възлюбени." (Tabligh Al Haq, p. 201)

Що се отнася до неговата любов към Имам Хасан и Хюсеин и потомците на Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му!), следният откъс говори сам за себе си: *"Сърцето и душата ми са влюбени в Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му). Дано цялото ми същество да бъде пожертвано по пътя на потомците на Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му)."*

(Aina Kamalate Islam, изданието от 1893 г.)

ПРАВЕДНОСТТА НЕ СЕ НАСЛЕДЯВА

И въпреки това, според ахмадийското разбиране за философията на Исляма никой не наследява праведност или добродетел от своите родители по такъв начин, че децата на праведните стават автоматично праведни, а децата на порочните стават порочни.

Изучаването на религиозната история не подкрепя тази представа. Напротив, съществуват неопровержими доказателства от Свещения Коран, че Хазрат Аврам, един от най-големите пророци и опора на светлината, бил роден в крайно идолопоклонническо им невежо семейство. В противоположност на него, синът на Ной се появил от светлината и завършил в мрака. Фонтанът на Исляма извира от идолопоклонническа Арабия. Най-чистата форма на Божието Единство извира от Арабската пустиня, която била станала развѣдник на невежество и идолопоклонничество и стихът:

"Безредие наистина обхванало и земята и морето" се отнася до Арабия повече, от колкото където и да е другаде в света.

Той напомня за една от универсалните истини, изразени в Свещения Коран:

Върховният принцип, който стои над всяко друго съображение е:

"Най-почитаният измежду вас в очите на Аллах е онзи, който е най-праведен сред вас" (Свещеният Коран, гл. 49, стих 14)

В очите на Бога най-почитани са само онези, които са на Богобоязливи.

Като логично следствие от същия принцип, въпреки че ахмадийте ценят високо всички Имами от шиитската секта, това се дължи на тяхната набожност и религиозни знания, а не на произхода им или наследството им. И последно, но не по-маловажно, ахмадийте не вярват в отсъстващ Имам, за когото се смята, че живее някъде скришом през последните няколко века. Ахмадийте вярват, че най-вероятно Имамът е завършил живота си мистериозно, но поради изискванията на времето, водачите на шиитите преценили, че няма да бъде целесъобразно да уведомят обществото за това. Той може и да се е крил за известно време, но като всички други човешки същества, призвани обратно от Всевишния, така че да се очаква появяването на същия Имам е равносилно на това да се очаква нещо, което никога не може да се случи. За да помогнат на своите шиитски братя да разберат печалните последици от тази заблуда, ахмадийте сочат учтиво, че такива истории за пророци, светци и други свети личности, които са изчезнали само, за да се завърнат по-късно, са обичайни навсякъде по света, в много страни и в много религии.

За мнозина от тях се смята, че те са се въздигнали в небесата, но никой никога не се е появил отново лично където и да е по света до сега. Така, че ахмадийте се опитват да ги убедят внимателно да преразгледат своите възгледи в светлината на реалистичната история на религиите, така както е предписано в Свещения Коран.

Всяко свръхестествено явление, което не се е случило от времето на Адам до времето на Светия Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му) е малко вероятно да се случи след това.

ИМАМ МАХДИ ЩЕ СЕ ПОЯВИ НА СВЕТА КАТО ВСИЧКИ ЧОВЕШКИ СЪЩЕСТВА

Ето защо дългоочакваният Имам Махди, така както е пророкувано в Традициите на Светия Пророк на Исляма (Мир и благословиите на Аллах на душата му!) е трябвало да се роди така както и всички свети личности преди него - като скромно човешко дете и му било писано да води смирен и самопожертвувателен живот, така както и всички други пророци преди него.

В заключение, нека най-смирено да посочим, че за съжаление, дори Улеми, които се

случи да научат за Ахмадията само посредством едностранчиво, враждебно описание на заклетите врагове на Ахмадия, стават жертви на тази враждебна пропаганда.

Понякога тази омраза става толкова силна и ги озлобява до такава степен, че не им позволява да четат или слушат каквото и да е за Ахмадията от ахмадийски източници.

НЕДОРАЗУМЕНЯ ЗА АХМАДИЯ, ПРИЧИНЕНИ ОТ ДЕЗИНФОРМАЦИЯ

Когато наскоро, един ахмадийски учен отишъл в Москва, за да прочете доклада си на един симпозиум, той също така посетил и централната московска джамия. Там заварил група Улеми и техните ученици да провеждат религиозно обучение. След размяната на любезности по ислямския маниер, те се заинтересували от посланието, което той им носел и което, естествено, той им дал с готовност.

В началото всичко вървяло добре и те го изслушали много сърдечно; но после преводачът казал нещо, което променило настроението им драматично и на всяко лице се появили признаци на недоволство. Когато той попитал какво довело до тази промяна, преводачът му казал ясно и откровенно, че това станало, защото той им казал, че ахмадийците са променили съществено Свещения Коран. Преводачът казал това така непринудено, че било очевидно, че той вярвал в това обвинение. За щастие на ахмадийския учен, той носел със себе си копие от руския превод на Свещения Коран, който бил публикуван наскоро от Общността "Ахмадия". Той веднага дал това копие на Улемите, за да го прегледат и сравнят с другите копия, които имали. Разбира се, трябвало им много малко време, за да променят мнението си и да се извинят за това обвинение.

АХМАДИЯ НЕ Е НОВА ЗА РУСИЯ

Макар че голямото болшинство руски мюсюлмани дори не са и чували името Ахмадия - от тук и необходимостта за написването на това кратко въведение - погледнато исторически, Ахмадията не е нещо свършено ново за Русия. През 1919 година, един ахмадиец на служба в Британската армия бил изпратен в Иран заедно с други хора от неговия батальон. Той се казвал Фатех Мухаммад. Неговият батальон бил разположен някъде близо до границата между Иран и Русия. Там, благодарение на убедителните му проповеди, един друг мюсюлмански офицер станал ахмадиец и се случило да участва в една от експедициите в руска територия.

За британската армия било обичайно да изпраща на разузнаване подразделения, които прониквали дълбоко в руската територия и ахмадиецът участвал именно в една такива експедиции. Случило се така, че един ден, те попаднали в град, където видели една сграда с купола, която много приличала на джамия. Но когато влезли вътре, открили съвсем различен вид уредба: вместо черджетата и килимчетата в залата за молитва, открили столове, които не е обичайно да се поставят в молитвената зала. За щастие, вътре имало няколко души, които, когато ги попитали за присъствието на столовете в джамията, обяснили, че те често слушали проповеди в джамията, която се посещавала и от привържениците на други религии като евреи, християни и т. н. Поради това, те смятали, че е необходимо да има удобни места за сядане за посетителите. От тук и столовете.

После ги попитали какви са и те казали, че са мюсюлмани, разбира се. Фатех Мухаммад ги попитал дали вярват, че Исус е жив на небето. Те казали, че и той като всички други Божии пророци бил починал. Тогава, Фатех Мухаммад им казал, че Исус се е завърнал на земята и ги попитал какво мислят за това. Те му обяснили по- подробно, че това не може да бъде същият Исус, който се е завърнал, а някой от Умата на Светия Пророк трябвало да бъде въздигнат като Исус т. е. в неговия дух и характер. Като такъв той щял да бъде титулуван Исус или Месията.

Тогава те били попитани как си обясняват противоречието, че като всички мюсюлмани

и те трябвало да очакват пришествието на Исус. Фатех Мухаммад възкликнал, че убежденията, които имат те са убежденията на Джамаата Ахмадия, основана от Хазрат Мирза Гулам Ахмад от Кадиян.

Те отговорили: Да, разбира се, ние сме негови последователи."

Името на града било Ашхабад. Според разказите на тези ранни ахмадии, те срещали много трудности поради враждебното отношение и враждебните дейности на ортодоксалното духовенство, което ги наричало "саби".

Това показва ясно, че посланието на Ахмадия било вече достигнало до Русия още преди Втората световна война. За съжаление, Улемата на Индия успяла също така в известна степен да разпространи отрицателна пропаганда, за да настрои умовете на руснаците против Ахмадия.

АХМАДИЙСКИ МИСИОНЕР ПОСЕЩАВА РУСИЯ

По-късно, на 10 декември 1924 година, един предан и запален ахмадийски мисионер, зареден с духа да служи на Исляма, Маулана Захур Хюсеин, отишъл в Русия по собствено начинание, за да отнесе посланието на Ахмадия до народа на Русия под инструкциите на Втория Халиф. Неговата мисия била много опасна и предизвикателна по характер, защото след болшевишката революция, към всеки британски поданик се отнасяли с голямо подозрение. Всеки такъв поданик, който се осмелял да влезе в Русия бил считан за шпионин. Не направили изключение и в случая с Маулви Захур Хюсеин.

Наскоро след пристигането си, той бил арестуван и подложен на строги разпити, както и на психически и физически мъчения.

Въпреки че по-късно, този ахмадийски мисионер изгубил ума си поради жестоките мъчения и крайно суровите и вредни условия в руските затвори по онова време, преди това той продължавал да предава посланието на Ахмадия на затворниците. Много други се присъединили към Ахмадия, благодарение на усилията на Абдул Кадир, един от учениците му.

Накрая, този мисионер, при тежкото състояние на ума и тялото му бил изхвърлен някъде на границата между Турция и Русия. Турските власти положили необходимите грижи за него, той се възстановил бавно и се завърнал в Кадиян. Неговата книга представлява много интересно описание на крайните изпитания и рискове пред които са изправени религиозните движения по време на периода на своето възникване и установяване.

Друг един ахмадиец, който предприел пътуване до Русия по собствено начинание и съвсем доброволно с цел да предаде посланието на Ахмадия, бил Мухаммад Амийн Хан. Той също посетил Русия през 1922 година преминавайки по маршрута: Белучистан, Иран и Русия. Той бил арестуван многократно от руската милиция и успявал всеки път да избяга с помощта на руски мюсюлмани и предавал посланието в продължение на една година, докато накрая го изхвърлили от Русия. Той имал по-голям късмет от Маулви Захур Хюсеин, тъй като бил подложен по-малко на наказания и мъчения и понеже имал повече възможности да пътува доста и да предаде успешно посланието на Ахмадия.

По това време той посетил Самарканд, Бухара и Ташкент и няколко души там възприели ахмадийските вярвания и по-специално Абдулла в Ташкент и Мухаммад Хасан от Бухара. Интересно е дали техните потомци все още са ахмадийци. Можем само да се надяваме, че е така.

ИНСТИТУЦИЯТА НА ХАЛИФАТ, ПЕРОДЕНА В АХМАДИЙСКИЯ МЮСЮЛМАНСКИ ДЖАМААТ

Между другото в Ахмадийската общност, Главата на Ахмадийската Общност се нарича Имам, но тази титла няма същото значение, като при Имамите Исна Ашара или

Исмаили. Тя означава само духовен и религиозен водач. Обаче, истинската му титла е Халифатул Масих, Приемник на Обещания Месия. Това също прави положението на Джамаат Ахмадия уникално сред мюсюлманските групи. След разпадането на институцията на Халифат в ранния Ислям, единствено само Ахмадийската общност в Исляма е благословена с Халифат. По този начин институцията на Халифата е възродена, а Халифът в Ахмадия играе същата роля, която е била изпълнявана от светите Приемници на Светия Пророк Мухаммад на Исляма (Мир и благословиите на Аллах на душата му). Той не поема поста на предишния Халиф след смъртта му по линията на наследяването му, а е избран от изборна колегия и непосредствено след избора му, цялата Ахмадийска Общност в света полага клетва за вярност към него от ръцете му, така както е била давана клетвата от ръцете на ранните Халифи. В свое лице той съчетава религиозни, административни и духовни функции. Между него и членовете на общността от целия свят има много силна връзка на духовна любов.

НЕОБИЧАЙНИЯТ ПРОГРЕС НА АХМАДИЙСКАТА МЮСЮЛМАНСКА ДЖАМААТ

Ахмадийската Общност, въпреки цялата враждебност и гигантските усилия да се попречи на нейния прогрес, през последните 100 години е напреднала така бързо и толкова нашироко, че човек може само да се чуди и удивява.

Мирза Гулам Ахмад от Кадиян издигнал самотен глас, когато бил натоварен от Бога на 23 март 1889 година да прикани човечеството към Исляма и да възроди мюсюлманите и под Божието напътствие да възстанови техните вярвания и обреди. Тези грешки във вярванията и в обредите били инфилтрирани много силно в мюсюлманския Уммах през 13-те века след кончината на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му). Между главните задачи, които му били възложени като Имам Махди били: да възроди духа и качеството на мюсюлманската вяра и обреди и да разреши техните различия под божествено напътствие. През краткия период от 100 години, завършващ на 22 март 1989 година този единствен човек прераствал в 10 милиона, според някои пресмятания, а Ахмадийската Джамаат се разпространила и пуснала корени в 120 страни на света (вече 200 милиона, и пуснала корени в 189 страни). Това напомня за едно обещание, което му било дадено от Бога в началото на неговото мисионерство, когато светът като цяло изглежда го отхвърлял изцяло. Това обещание го уверявало: "Аз ще накарам твоето Послание да стигне до всички кътове на земята". Краят на първия век от създаването на Ахмадаята наистина вижда изпълнението на това обещание без каквото и да е съмнение.

ПРОГРЕСЪТ СЕ БАЗИРА НА ЖЕРТВИ

Представата за една организация, толкова широка и възискателна като споменатата погоре, може да накара някои хора да попитат от къде идват финансите за подкрепа и издръжка на тази прогресивна организация?

"Несъмнено, Аллах е откупил от вярващите и техния живот и техния имот в замяна на Градината, която те ще получат...." (Коранът, гл. 9, стих 111)

Всички истински религиозни организации изискват крайни финансови жертви, но и изискват, също така, лични жертви от рода на посвещаване на живота на дадена личност на благородните идеали на религията. Като такава, световната мюсюлманска Ахмадийска общност се издържа изцяло от доброволните дарения на своите членове. Но това не е всичко. Хиляди набожни ахмадийци, мъже и жени, стари и млади, всички предлагат и посвещават живота си в служба на Исляма без да поставят условия.

Те не предявяват никакви искания относно временното си положение или заплата, които те би трябвало да препоръчат.

Каквото и да смята общността за подходящо за тях, те го приемат с готовност и изпълняват с благодарност своите задължения и смятат, че е Божия благодат, че са в състояние да го вършат. Те представляват гръбначния стълб на ахмадийските работници, които вършат различни видове работа в Центъра и в различни страни на света. Те не принадлежат към никоя конкретна страна или класа, а идват от различни страни, националности и обществени слоеве и биват асимилирани напълно в едно единно братство, което е свързано заедно с двойната връзка на любовта към Бога и любовта към човечеството.

АХМАДИЯ ПРЕДСТАВЛЯВА ЖИВ БОГ, КОЙТО ОТГОВАРЯ НА МОЛИТВИ

Най-отличителната черта на Ахмадийската Джамаат е нейната вяра в силата на молитвата и на общуването с Бога. Под молитва ние не разбираме само предписаните ежедневни задължителни и доброволни молитви.

Ахмадийската общност вярва дълбоко в един жив Бог, Който се грижи за Своите слуги и отговаря на техните молитви и показва Знамения за Своето съществуване на всеки който ги търси като отговаря на техните молитви.

Ахмадийската общност е уникална в това отношение. Нейните членове се молят на Бога при всяка трудност и всеки проблем и винаги, когато се нуждаят от нещо, първата мисъл, която въобще им минава през ума е мисълта за Бога.

По този начин, не става дума за няколко легендарни фигури на светци във всяка религия, за които се твърди, че са постигнали общуване с Бога, а за опита на голям брой ахмадии, които са успели да установят лична, жива и постоянна връзка с Бога и са станали свидетели на Знамения за Неговото съществуване в своя личен ежедневен живот.

По същия начин, те търсят и помощ един от друг по отношение на своите проблеми: не като молят за материална помощ, а като ги карат да се молят за тях и нерядко Бог разкрива на мнозина от тях посредством сънища, видения и откровения неща свързани с предстоящи събития, чието сбъждане, така както са предречени обогатява извънредно много качеството на ахмадниската вяра.

Това е най- голямата благодат, до която те са достигнали, откликвайки на повика на Имама, назначен от Бога, който през целия си живот е бил живо Знамение за силата на молитвата, а и също така е учел своите последователи да достигат пряко до Бога и да си създадат постоянния навик да Го поменават, да Му се молят и да търсят Неговата помощ всеки момент от живота си.

Следва откъс от писанията на Хазрат Мирза Гулам Ахмад за необходимостта от и за силата на молитвата:

"Едно странно феноменално събитие се случило в пустините на Арабия, когато стотици хиляди от умрелите оживели в рамките на няколко дни, а онези които били покварени в продължение на няколко поколения придобили божествен оттенък. Слепците прогледнали, а езиците на немите започнали да леят слова на божествена мъдрост. В света се извършила такава революция, каквато никое око не било видяло и никое ухо не било чуло по-рано. Разбирате ли какво е било това? Всичко това станало възможно благодарение на молитви, изречени в мрака на нощите от един, който бил напълно изгубен за Бога и който създал фурор в света и демонстрирал такива чудеса, каквито изглеждали невъзможни от ръцете на този неграмотен и безпомощен човек. О, Аллах! Спусни благословиите си и мир върху него и неговите последователи, в съответствие с неговата загриженост и жертви за мюсюлманската Уммах (хората на Исляма) и го обсипвай вечно със светлината на Твоята милост!

(Roohani Khazain, vol.6. Barkatud Dua, pp.10—11)